

[Peter Brixtofte]

drene har et ansvar, og at man bygger på det, som forældrene kan, og ikke det, som forældrene ikke kan.

Vi mener faktisk, at man ved en fornuftig effektivisering af ressourceforbruget i det offentlige og egentlige besparelser inden for administrationen langsomt, men sikkert kan sænke skattetrykket. Venstre er da enig med Centrum-Demokraterne, når de siger, at det er urealistisk med store skattelettelser på kort sigt. Det ved vi godt, men hvis man langsomt, men sikkert øger produktionen i den private sektor og kan fastholde produktionen i den offentlige sektor inden for en bestemt ramme, så vil skattetrykket langsomt, men sikkert blive mindre. Og det arbejder vi målbevidst på i Venstre.

Må jeg afslutningsvis appellere til, at vi i Folketinget bestræber os på at undgå billigt og gammeldags partitaktisk drilleri. Det højner ikke respekten for Folketinget og dermed i sidste ende respekten for demokratiet.

De sidste års internationale udvikling viser, at det enkelte land, herunder Danmark, kan opnå indflydelse ved at samarbejde og deltage aktivt dér, hvor beslutningerne tages, f.eks. i EF. Det er på samme måde i Danmark med de politiske partier, der kun opnår indflydelse, hvis de positivt går ind i et samarbejde.

Venstre har med glæde noteret, at ingen partier i Folketinget i dag udelukker sig fra at deltage i dette samarbejde. Alle partier ønsker et samarbejde, og det er glædeligt. Statsministeren har rakt en hånd ud til et samarbejde med alle politiske partier. Lad os håbe, at den udstrakte hånd bliver imødekommet ikke kun i ord, men også i handling, således at vi for alvor kan tale om et samarbejdende folke styre.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Tiden går ikke med sammenlignende litteraturstudier, men alligevel. Jeg lyttede med stor interesse til hr. Peter Brixtoftes tale og kunne ikke lade være at sammenligne den med hr. Aagaards ditto, og der var to karakteristiske forskelle, jeg hæftede mig ved. Hr. Peter Brixtoftes tale var der noget mere huld i end i hr. Aagaards, den var noget mere generel og noget mindre præcis end hr. Aagaards, den havde positive klange i sig. Jeg hæftede mig også ved, at hr. Peter Brixtoftes tale indeholdt den type

kedelige, aggressive signaler til arbejdsmarkedets parter, som jeg ikke synes Folketinget kan være tjent med.

Hr. Peter Brixtofte talte om de stive lønssystemer, som om han havde glemt, at arbejdsmarkedet faktisk ved den seneste overenskomst gennemførte ganske omfattende forandringer, der indebærer, at eksempelvis minimallønsoverenskomsterne nu dækker så godt som hele arbejdsmarkedet. Det er det modsatte af det, hr. Peter Brixtofte sagde, der er sket, vi har faktisk fået en betydelig fleksibilitet i løndannelsen i Danmark. Hr. Peter Brixtofte talte også om, at arbejdsmarkedets parter bærer hovedansvaret for arbejdsløsheden. Oprigtigt talt ville det være virkelig rart at høre en erkendelse fra Venstre af, at lønudviklingen i Danmark gennem de sidste 4-5 år har ligget lavere end i de fleste andre lande i Europa. Hvorfor blev det ikke sagt? Hvorfor bliver det ikke erkendt?

Til sidst vil jeg gerne sige til hr. Peter Brixtofte, hvor nyttigt det ville være, hvis hr. Peter Brixtofte ligesom hr. Aagaard var åben og ville erkende behovet for, at vi kunne træffe beslutninger i dette efterår om en dynamisk erhvervs politik, om en ny kraftig efteruddannelsesindsats og om et tættere samarbejde mellem den offentlige og den private sektor. Det ville, som jeg sagde til hr. Aagaard, skabe en spændende politisk situation, og kunne vi få en bekræftelse på, at den samme åbenhed på disse afgørende felter også var til stede i partiet Venstre, kunne det blive endnu mere spændende.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil også gerne give Venstres politiske ordfører lejlighed til at forholde sig til ambitionsniveauet med hensyn til at nedbringe arbejdsløsheden i 1992. Jeg repeterer, at hr. Aagaard fra Det Konservative Folkeparti mente, at det var tilfredsstillende med en nedbringelse på 10.000 i 1992 af de 300.000 ledige, vi har. S og SF har slået til lyd for, at vi i de forhandlinger, vi skal have om finansloven i dette efterår, har som mål at nedbringe antallet af ledige med 50.000. Hvor ligger Venstre i spandet? Hvad er Venstres ambitionsniveau på dette område?